

INTERNASJONALT UTVALG

Oslo 4. februar 1983

ARKIV

Til Distriktsstyrene!

Kamerater!

Vedlagt følger en rapport skrevet etter partiets delegasjonsreise til Pakistan for samtaler med Afghan Liberation Organisation. De også intervju i Klassekampen 24. desember 1982.

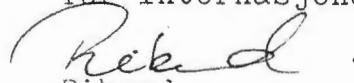
Denne rapporten er beregna for sirkulasjon i DS, eventuelt i Internasjonalt Utvalg under DS.

I tillegg vil vi be dere la kamerater som jobber i Afghanistankomiteen lese den.

Som tidligere rapporter er denne å regne for DS-intern og skal oppbevares deretter. Den skal ikke kopieres.

Etter sirkulasjon returneres den til Internasjonalt Utvalg sentralt.

Med kameratslig hilsen
for Internasjonalt Utvalg

Rikard

RAPPORT 1: (R)

Fra partiets delegasjon til Pa kistan for samtaler med
Afghan Liberation Organisation. Desember 1982

Denne rapporten vil omfatte hovedpunktene i samtalene med A.L.O. vedrørende deres egen organisasjon. (Spørsmål av mer almen karakter vedrørende Afghanistan og referat fra samtaler med andre kontakter taes opp i andre rapporter.)

ORGANISASJONENS HISTORIE:

Organisasjonen som danner forløperen til A.L.O. ble oppretta da Zahir Shah på midten av 60-tallet annonserte "demokratiet" i Afghanistan. Det var to hovedårsaker til dannelsen:

- Den indre situasjonen i landet: Delta i klassekampen, i kampen mot utbyttinga av bøndene og arbeiderne.
- Den ytre situasjonen: Polemikken mellom KKP og SUKP ble på dette tidspunkt kjent for verden. Endel av venstresida i A. var vendt mot Sovjet.

+ Organisasjonen ble kalt Den progressive Ungdommens organisasjon, og ble danna i september 1964.

+ I 1968 utga organisasjonen avisa Chole Jawed (Evig flamme) lovlig i et kort tidsrom. Avisen hadde brodd mot Sovjets økonomiske ~~planer~~ planer i A. og det sovjetorganiserte partiet i landet. Etter 6 mnd. hadde avisa ca 50.000 lesere. - i hovedsak arbeidere og intellektuelle.

Av alle organisasjonene i Kabul på denne tida, islamske såvel som uavhengige var dette den sterkeste org. Sammen opptil 15.000 i demonstrasjoner. Viktigste fellesplattform: Mot Sovjet og deres tjenere i A.

"Sovjetpartiet (PDPA) prata om fredelig revolusjon. Vi sa at dette ville bli en væpna revolusjon.

Dette var ikke en sterk bevegelse, mangel på kader, begrensa politiske erfaringer i ledelsen. Deltok kun i legalt arbeid. Politiske studier: Mao om folkekrigen, den store polemikken og nydemokratiet.

- + I 1972 splitta våre folk ut. Oppretta hemmelig organisasjon. Forbindelser knytta til landsbyene og arbeiderne i industrien.
- + 2 splittelser seinere: 1975: Akghar på ultravenstrestandpunkter.
- + SAMA splitter ut i 1978 underledelse av Majid. Var negative til massearbeid. Flere politiske og org.messige uenigheter.
- + Etter Saur(april)kuppet i 1978 startet vi arbeidet med å samle alle organisasjonene til felles kamp.

Kontakt ble oppretta med 4 islamske organisasjoner for å skape en massebevegelse mot regjeringa. Resultatet ble Afghan Mojahid Freedomfighters Front.

I den første fasen ble stor vekt lagt på masseaksjoner i byene. Organisasjonen mista masse folk, bl.a. offiserer fra hæren. Tilsammen regner vi med at venstresida i tida etter 78-kuppet mista over 8000 kader.

Vi oppsummerte erfaringene fra bykampene, og konkluderte at størst vekt skulle legges på arbeidet på landsbygda, blant bøndene. Vi led store ofte i byene den første perioden. De fleste som var kjent av fienden ble arrestert - fordi vi da ikke hadde oppsummert våre erfaringer.

Flere hundre av våre medlemmer er myrda av russerne. I dag sitter flere hundre i fengsel. En gjengs erfaring for venstresida ved Sovjets invasjon er at de slår til mot alle kjente medlemmer for så å forsøke å finne forbindelseslinjene til de hemmelige.

Rapport 1 - side 2: (R)

AFGHAN LIBERATION ORGANISATION:

Nasjonal frigjøring en betingelse for å nå framtidige mål. Organisasjonens sentrale aktivitet er væpna kamp mot okkupasjonen. Ønsker å utvikle demokratiet i A, men det avhengig av uavhengighet. Organisasjonen er i dag derfor nærmest å sammenlikne med en nasjonal organisasjon.

Våre standpunkt til andre spørsmål går vi ikke ut med nå, som samfunnets velferd etc.

Sammenfatte egne erfaringer fra organisasjonen er nå viktigst. I studier av oppbygging, organisering politisk er erfaring er fra hvert enkelt medlem viktig og må taes vare på. Den enkelte medlems arbeid blant m assene må oppsummeres og diskuteres for så å korrigeres.

Medlemmene må akseptere en sterk disiplin.

Kunnskap vokser fram av praksis. I tillegg kan vi bygge på erfaringene fra andre

organisasjoner: China, Vietnam, Sovjet, Albania, Cuba. Benytter også bøker som analyserer verdenssituasjonen.

Organisasjonen er bygd opp lik organisasjoner dere kjenner.

Komiteer leder arbeidet på ulike felter. Lokale komiteer i byer som Teheran og Peshawar leder arbeidet lokalt. Det er en sterk arbeidsdeling mellom disse. Hele bakfronten er organisert slik.

I hver provins av Afghanistan er det en ansvarlig komite. Tilsvarende i hver front og hver landsby. Enkeltmedlemmer er ansvarlig aleine, er de flere velges en komite.

Alt arbeidet preges av å være underjordisk. Den ansvarlige i en landsby inne i A. kjenner kun medlemmene i den ene landsbyen, ikke i de andre. Kun en innafor en komite har kontaktene med organisasjonen og overleverer rapporter. Erfaringene viser at om vi jobber hemmelig får vi mindre skader/lider mindre tap. Dette må gjøres bevisst.

Finansiering: Vårt prinsipp er sjølvberging. I frontene og landsbyene lever vi som folk lever. I byene og bakfrontene arbeider vi med økonomiske prosjekter (kafedrift, verksteder, handel etc.) Vi ønsker å investere i bakfrontene. Til dette kan vi trenge noe utenlands hjelp. Vi har bl.a. ansvar for familien til de medlemmene som har mista livet - totalt flere hundre familier.

Organisasjonsprinsipper: PGA underjordisk arbeid er det ikke kongresser, almenne møter etc. Skal viktige saker avgjøres ber vi først om synspunkter fra alle lokalkomiteene. Enhver lokalkomite kan legge fram saker for ledelsen skriftlig. På dette grunnlag fatter ledelsen sin beslutning. Vi kan holde på en kollektiv ledelse. alle spm. blir ikke tatt opp med hele org. Spesielle komiteer forespørres om særskilte saker.

I vår situasjon med SU på den ene sida, islamske partier på den andre legger vi mer vekt på sentralisme enn på demokratis

Rapport 1 - side 3: (2)

ARBEIDET BAK FRONTEN:

Som bakland regnes Pakistan og Iran, og i noen tilfeller også USA, Canada, noen europeiske land, land der det bor afghanere. Pakistan er det viktigste og beste:

- Den pakistanske regjeringa fører en politikk som aksepterer det afghanske folket som flyktninger.
- Mojahedia kan få endel våpen fra Pakistan.
- Det er over 2 millioner afghanere i Pakistan, fordelt på 300 leire.
- Vi kan få internasjonal hjelp gjennom Pakistan.

Hovedoppgavene for medlemmene i bakgrontene er:

- Løse problemene fra de ulike frontene. Diskutere erfaringene inne fra A.
- Løse problemet med å kjøpe våpen i samarbeid med de partiene som er her.
- Vi organiserer den politiske utdanning for medlemmene før de sendes til frontene. De deltar i 1. hjelpskurs. Vi bringer medisiner fra bakfronten.
- Vi organiserer våre internasjonale aktiviteter fra Pakistan. I fremtida har vi planer om trykking og propagandaarbeid herfra.

Massearbeidet driver vi her ut fra leirene og mellom de som kommer for å hente våpen.

Ulike teamhus i bakfronten:

- bare sympatisører med et ansvarlig medlem som er ansvarlig for organisering av husert og deres politiske skolering.
- hus for medlemmer
- spesielle teamhus for spesielle arbeidsområder: propaganda, internt arbeid etc.
- Sympatisører vi kjenner godt lever sammen med våre medlemmer.
- Medlemmer som kommer for kortere tid for å løse spesielle oppgaver bor i spesielle hus.
- Demokratiske teamhus for stammeledere og andre vi samarbeider med, religiøse ledere etc.

Felles er sikkerheten, som betyr at kun de fire som bor i samme rom kjenner hverandre. Et medlem er ansvarlig for et hus og har kontakt med flere rom.

ARBEIDET I BYENE:

Før vi hadde trukket erfaringer av dette arbeidet, drev vi masseaksjoner mot regjeringa i byene. Det ble trykt opp såkalte "nattbrev" som ble spredd. Dokumenter ble oppbevart inne i byene. Revolusjonære bøker likeså. Mange væpna grupper organisert i byene. Flere demokratiske organisasjoner oppretta.

De historiske dagene ble feira. Vi spilte en viktig rolle i kjøpmennenes aksjoner med å stenge alle butikkene. Etter disse aksjonene og de tapene vi hadde lidd trakk vi våre erfaringer: Byene må ikke være sentre for den organisatoriske aktiviteten. Alle kjente medlemmer må trekkes ut av byene. Kun de som har offisielt arbeid i byene fortsetter. Væpna grupper ble stoppet. Å delta i masseaksjoner mot regjeringa ble stoppet. Interne skriv etc. ble ikke tillatt oppbevart i byene. "nattbrev"aksjonene opphørte. Kommitene ibyene fikk i oppgave å beskytte seg sjøl mot fienden og drive kartlegging av positive elementer. Deres oppgave var ikke å lese revolusjonær litteratur, men å kartlegge situasjonen i byene, russernes situasjon, deres lakeier, politiet, regjeringens organer etc. De skulle lytte på nyheter om Afghanistan. De papirene de fikk fra organisasjonen skulle studeres for så å ødelegges. En annen oppgave var å opprettholde kontakten mellom front og bakfront. Vi kan ha kontakt og informasjon med Kabul når vi ønsker, og vi kan informere dem gjennom ulike kontaktkanaler.

Rapport 1 - side 4: (R.)

I dag er det ingen organisasjoner som kun arbeider i byene. SAMA drev dette før. Mulig at de vil vende tilbake for væpna aksjoner. Alle de andre organisasjonene er utsletta. De væpna aksjonene som finner sted i Kabul er satt i scene av Mojahadin fra omlyggende landsbyer, som drar inn om natta.

Vår organisasjon finnes i de fleste byene i Afghanistan.

ARBEIDET I FRONTENE INNE I AFGHANISTAN:

Arbeider i fronter i mange deler av landet. 3 typer aktivitet:

- Komiteer som forsvarer seg sjøl og er utgangspunkt for å starte arbeid blant folk i området.
- Deltakelse i den væpna kampen innafor stammeorganisasjoner og andre partier.
- Som væpna grupper og væpna fronter ~~arbeider~~ arbeider våre medlemmer blant folk. Dette er den viktigste formen - gjennom fronter.

Alt.1: I dag legges grunnlaget ved arbeid blant folk. Når tida er der for å starte væpna kamp vil vi væpna dem.

Alt.2: Storparten av vårt arbeid skjer på denne måten.

Vi legger vekt på å arbeide blant folk for å vinne tillit. Vi ønsker enhet med de religiøse lederne og føydalherrene så lenge de er mot Sovjet.

Vi kommer fra mange regioner, og gjennom de ulike partiene og organisasjonene kan vi få ut våpen. Dette er et vanskelig arbeid, og noe av vårt mest betydeningsfulle. Framtida for dette arbeidet er at organisasjonen kan bygge på enheten i folket, styrke enheten og få de store folkemassene under sin ledelse.

Alt.3: Våre medlemmer har sine egne regioner, sine egne fronter. Medlemmene har sine sterke baser. Det er smågrupper som drar fra region til region og slåss. Vi mener det er bedre å danne enhetsfronter med andre organisasjoner.

Medlemmene arbeider politisk, militært og organisasjonsmessig. Den enkelte er ansvarlig for kontakter med sin egen landsby og nabolandsbyene - sikre informasjon og knytte kontakter.

Hver militær enhet ledes av en ledende komite med en militær leder og en politisk rådgiver.

Flere undergrupper under hver ledende komite. Hver gruppe har maskingever, antitankvåpen, har ikke automatvåpen i fjellene, men geværer for lange distanser. Har håndgranater og miner. Det lager vi sjøl. Hver gruppe har en politisk rådgiver som leder etter organisasjonens prinsipper.

Kameratene i Vest Afghanistan jobber etter alt. 2 og 3.

Knytter kontakter med partier bl.a. for å sikre våpen. Vi har i dag våpen til omlag 1 av 20. Raketter og Dashaka er de viktigste våpen.

Vår viktigste hindring for å utvikle oss raskt er mangel på våpen.

Rapport 1 - side 5: (R)

ORGANISERINGA AV MOTSTANDSARBEIDET:

Mojahedin er organisert på 3 måter inne i Afghanistan:

- De som er i hovedbasene
- Bevegelige grupper
- Vapna bønder og andre som oppholder seg i landsbyene, som jobber i produksjonen.

Utviklinga av mobile grupper danner grunnlaget for seinere å opprette baser.

Folk i landsbyene er forberedt på å kutte russernes veier mot basen, og de unnsætter de mobile gruppene som blir angrepet. Det er en ansvarlig i hver landsby som har kontakt med basen. Tilsvarende i de bevegelige gruppene - en ansvarlig for kontakt med landsbyene og med basen. Kontakten skjer via kurrere - vi har ikke radio.

Ulike signaler for kommunikasjon: Skudd,

Kvinner kan bevege seg uten mistanke, event eldre menn og barn.

Vi mangler totalt radioutstyr og minesøkende utstyr.

Matforsyninger kommer i hovedsak fra landsbyene, noe fraktes fra Pakistan.

Utdanning av soldatene skjer i basene - minelegging, informasjonssamling etc.

OM DEN POLITISKE SITUASJONEN I TILKNYTNING TIL AFGHANISTAN:

A.L.O. vurderer den pakistanske regjeringa i hovedsak positivt i forholdt til frigjøringskampen. Dens ønsker om å knytte forbindelser med Sovjet er den farligste sida ved dette.

To land i verden kan påvirke Pakistan i spørsmålet om forbindelser med SU: USA og Kina. Disse to landa har innflytelse på pakistanske militære forhold også. Derimot har de vestlige landa (VEuropa og Japan) også USA, en tendens til å gå feil. De mener at om de styrer Pakistan militært vil de forhindre videre sovjetisk ekspansjon. Det de ikke ser er at det viktigste er om de støtter de afghanske motstandskjemperne. Dette er de vestligelandas svakhet i forhold til SU. De tror at om de støtter afghanske frihetskjemper direkte så vil de fremme en sovjetisk bevegelse inn i Pakistan.

Negativt er det også at den pakistanske regjeringa har stor militær og spesielt økonomisk fortjeneste på Afghanistan.

Det andre negative punkt er at Pakistan bare gir livsrom for de 6 eksilpartiene og islamske organisasjoner som tjener den pakistanske regjeringa.

Hvilken støtte Kina gir kjenner vi ikke til, men vi har fra de 6 og andre fått vite at hjelpa går til den pakistanske regjeringa og derfra til de 6.

Pakistan er engstelig for en sovjetisk invasjon, og vil derfor gjerne løse Afghanistankonflikten politisk. De tror at da er en sovjetisk invasjon mindre sannsynlig.

Spesielt føler de fare for en invasjon i Baluchistan. Etterretninga i Pakistan arbeider spesielt hardt for å følge bevegelsene til Sulfikar (Buttos sønn) i Afghanistan og noen av Baluchorganisasjonene.

Vår konklusjon er at SU til nå ikke vil invadere Pakistan. Verdenssituasjonen forhindrer dem fra det i dag.

Rapport 1 - side 6: (2)

Zia krever en betingelse fra SU: Alle sovjetiske tropper ut av Afghanistan.

SU legger press på Pakistan tre veier:

- Det er oppretta en ~~æir~~ for pakistanske flyktninger som er mot Zia i Afghanistan.
- Opposisjonen i Pakistan har fått spillerom til arbeid i Afghanistan.
- Opposisjonen får hjelp fra Afghanistan til å starte arbeidet i Pakistan (Baluchistan).

Videre støtter Sovjet de 9 partiene som slåss for "demokrati" i Pakistan.

De forsøket også å skape problemer mellom afghanske flyktninger og det pakistanske folket. Her har de ikke lyktes.

Andre faktorer motvirker at Pakistan lar seg presse fra SU:

- Pakistans regjering har ikke noen fast massestøtte i eget land. Derfor kan ikke den pakistanske regjeringa stå mot den pakistanske folkebevegelsen i tillegg til det sovjetiske presset aleine. Den pakistanske regjeringa må akseptere internasjonal hjelp for å overleve. For å sikre indre stabilitet må regjeringa ha forbindelse med USA og Kina. Dette gir de to landa stor innflytelse på spørsmålet om Pakistans forhold til SU. Om Pakistan følger SU vil de miste all internasjonal prestisje og hjelp, noe regjeringa ikke vil skal skje. Den pakistanske regjeringa er ikke en stabil regjering. Vi går ikke noen stabil og lys framtid i møte.

Sovjets strategi: De ønsker å okkupere Pakistan.

Første skritt er Pashtonistan og Baluchistan. Rashtonistan kan bli brukt som årsak slik at Sovjet støtter et krav fra den afghanske regjeringa. På denne bakgrunn konsentrerer SU sitt arbeid om de to grenseprovinsene Baluchistan og NWFP. De forsøker bl.a. å vinne stammelederne her for en prosovjetisk linje. Av denne grunn tror vi at Hezbi Islami i Peshawar, spesielt Gulbuddin, kan være 5.kolonne for Sovjet.

Iran er bakfront for de vestlige og sentrale delene av Afghanistan. Over 1 million flyktninger i Iran nå. De bor ikke i leire, men som vanlige arbeidere i industri, teglverk etc. Det er en stor gruppe intelligensia i Iran. Iran er viktig for oss pga aktiviteten mellom massene og intelligentiaen

Tidligere var de fleste partiene i Iran - i dag kun 2: Hezbi Islami (Gulbuddin) og Al Nazr .

Iran viktig for SU strategisk. I lang tid har SU hatt planer om å innvadere Iran. De driver ulike aktiviteter i Iran:

- Økonomisk og militært er Iran knytta nærmere til Sovjet, spesielt etter sjahens fall.
- Sovjets viktigste redskap er Tudehpartiet som jobber i ulike organisasjoner for å vinne innflytelse og ta ledelsen. F.eks i Fedayin Kalkh.

Videre tar de del i offentlig arbeid i regjeringa - i kommunikasjon, i sikkerhetspolitiet, TV, radio og PASDAR (revolusjonsgardistene) De er også i det militæret.

Ved hjelp av sikkerhetspolitiet og revolusjonsgardistene har Tudeh fjerna mange som er mot Sovjet og dem sjøl.

Tudeh spilte en viktig rolle i ambassadeokkupasjonen, sto bak den.
- Videre kjøper sovjet opp ayatollaher i det islamske revolusjonære partiet, Tudehfolk knytter forbindelse med deres familier ved inngifte etc. De påvirker dem politisk og hjelper dem økonomisk.

Rapport 1 - side 7: (R)

Tudeh arbeider for å ta makta i Iran når Khomeyni faller fra - i første rekke uten hjelp fra sovjetiske soldater, men ved hjelp av sine forbindelser i IRP, med inndirekte støtte fra SU gjennom press fra Azerberdjan og Afghanistan.

SU vil komme inn om Tuden får vansker, i henhold til avtalen fra 1921.

A.L.O. regjer sjansene for invasjon i Iran som store, og det mest sansynlige trekk fra SU i det kommende året.

Den nasjonale fredsrådet i Paris: Rajavi, Bani Sadr, Khasemlou (KDP). Denne organisasjonen har støtte fra middelklassen i Iran. Bani Sadrs er en kjær personlighet i Iran. KDP er sterkt i Kurdistan. Rajavi og Mojahedin Khalk har også stor støtte i Iran. Organisasjonen er slått hardt av regjeringa og sterkt ødelagt. Organisasjonen har ingen sterk motstand mot Sovjet. Dette er positivt for Tudeh og Sovjet, og SU vil meget gjerne ha org. på sin side. Etter vår mening vil SU lykkes med den politiske oppførsel org. viser i dag. Hovedsida er prosovjetisk.

Vesten vil også ha org. på sin side, men har små sjanser.

Hverken Rajavi eller KDP har markert noe syn på Sovjets invasjon i Afghanistan. Vi kjenner fra hemmelige kontakter at partiet har fordømt invasjonen, men vil ikke offentliggjøre det.

Vi tror det er en uenighet mellom Rajavi og SU på spørsmålet om Tudeh - har de støtte eller ikke, hvem skal lede kampen i Iran osv. Mojahedin Khalk har derfor hatt endel problemer med SU. Dere vil kanskje vurdere dette som subjektivt, men dette er i alle fall våre erfaringer.

USA spiller en passiv rolle overfor Iran. USA gjorde feil, gjør feil og vil fortsatt gjøre feil. Sovjet har større suksess.

US vil styrke Pakistans nasjonale forsvar. De hjelper Afghanistan med småsaker så SU holder seg der og har problemer. US tror at om den afghanske nasjonen fullstendig offres på denne måten betyr ikke det noe om det hindrer videre sovjetisk framrykking. Dette er USs svake punkt overfor Sovjet.